

ผลการชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบี้ยอรรถที่มีต่อพฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียน ของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับประถมศึกษา โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ

The Visual Guidance Results Together with The Token Economy for Attentive Behavior Towards Learning of Students with Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD) Primary School in Chaiyaphum School for The Deaf

ณัฐนันท์ ศิริพันธ์โนน¹, และ ปนัดดา ญวนกระโทก²

Natthanan Siriphannon¹, and Panadda Yuankrathok²

¹นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

¹Master of Education Program in Curriculum and Instruction, Special Education, Faculty of Education, Khon Kaen University.

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

²Assistant Professor, Education Program in Curriculum and Instruction, Special Education, Faculty of Education, Khon Kaen University.

Received: June 25, 2018 Accepted: August 20, 2019 Online Published: September 18, 2019

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบี้ยอรรถที่มีต่อพฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 คน ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ และรับการคัดกรองจากโรงเรียน ด้วยแบบคัดกรอง KUS-SI ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ สื่อที่ใช้ในการชี้แนะด้วยภาพ สติกเกอร์รูปดาว และแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียน ค่าความเที่ยงตรงของการสังเกตระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย (Interobserver Reliability / point-by-point Agreement : IOR) เท่ากับ 82.55 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าความเที่ยงตรงของการสังเกตระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย (IOR)

ผลการวิจัยพบว่า การชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบี้ยอรรถทำให้พฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นเพิ่มมากขึ้น พฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนคือ การลุกออกจากที่นั่ง การดืงผมเพื่อน และการพูดคุยตลอดเวลาของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นลดลงทุกคน

คำสำคัญ: การชี้แนะด้วยภาพ, เบี้ยอรรถ, พฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียน, เด็กออทิสติก, นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น

Abstract

This study aims to study the effect of the visual guidance and attitudes towards the behavior of attention to students with ADHD. The target groups are 4 students with ADHD who are studying in the 3rd grade. That has been diagnosed by a doctor and is screened by the school with the KUS-SI screening form of Kasetsart University. The tools used in this study are media used for visual guidance, strengthening kit with token economy, and behavior record for ignoring behavior. The Interobserver Reliability / point-by-point Agreement : IOR is 82.55. Statistics used in data analysis include Mean and The Interobserver Reliability / point-by-point Agreement : IOR.

¹Corresponding author Mobile: 061-4489354

E-mail address: natthana25@hotmail.com

The research found that the visual guidance results together with token economy make the behavior more attentive towards learning of students with ADHD increase. Causing behavior that is a problem to study include behavior leaving the seat, behavior pulling my friend, and behavior talking all the time of all students with ADHD decrease.

Keywords: Visual Guidance, Token Economy, Attentive Behavior Towards Learning, Children With Autism, Students with Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD)

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าเพราะเด็กเป็นจุดเริ่มต้นของบุคคลที่มีความสำคัญในการพัฒนาสังคม ดังนั้นจึงให้ความสนใจและตระหนักในการพัฒนาศักยภาพเด็ก เพื่อให้เด็กทุกคนมีความสามารถ มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและประสบความสำเร็จในชีวิต ถ้าหากพวกเขาได้รับการศึกษาที่ถูกต้อง เหมาะสมจะทำให้เขาพัฒนาเต็มตามศักยภาพ ความใส่ใจเป็นคุณลักษณะสำคัญยิ่งประการหนึ่ง ซึ่งความใส่ใจนี้ไม่ได้เป็นสิ่งที่ติดตัวเรามาแต่กำเนิด อีกทั้ง ไม่ใช่เป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ และจะบัง คับให้เกิดมีขึ้นก็ไม่ได้ หากแต่ว่าเกิดจากภายในตัวเด็กเอง ซึ่งความใส่ใจนี้จะต้องอาศัยการปลูกฝังให้เกิดมีขึ้นอย่างต่อเนื่องจนเกิดเป็นนิสัยประจำตัวเด็กคนนั้นไป (บุญศรี โพธิ์กระสังข์, 2552) ความใส่ใจมีความจำเป็นต่อคนเราทุกคน ยิ่งในส่วนที่เป็นเรื่องของการเรียนแล้วนั้น ยิ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ควรที่จะได้รับการปลูกฝังและพัฒนา เพราะการที่นักเรียนจะประสบความสำเร็จหรือประสบผลล้มเหลวในเรื่องของการเรียน หรือแม้กระทั่งการทำงานต่างๆ นั้นก็ขึ้นอยู่กับความใส่ใจต่องานของนักเรียนคนนั้นๆ เป็นสำคัญ ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นต้องมีที่สถาบันทางสังคมต่างๆ อันได้แก่ สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สื่อมวลชน และองค์กรระหว่างประเทศควรจะร่วมมือกันในการพัฒนาเยาวชนให้เจริญยิ่งขึ้นในทุกๆ ด้าน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2550) อ้างถึงใน อธิชา จินะกาญจน์, 2554) ปัจจุบันสังคมให้ความสำคัญในการพัฒนาเด็กมากขึ้น โดยครอบคลุมไปถึงเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เช่น เด็กสมาธิสั้น (ADHD) ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มด้อยความสามารถทางการเรียนในชั้นเรียน โดยครูมักมองปัญหาของเด็กกลุ่มนี้ ได้ชัดเจน (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2546) เด็กที่เป็นทั้งโรคสมาธิสั้นและโรคบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD - Learning Disorder) ควบคู่กัน จะส่งผลกระทบต่อผลการเรียนค่อนข้างมากคือ คะแนนคาบเส้นหรือหุุดหวิดเกือบสอบตก (ชลภักดิ์ จาตุรงค์กุล, 2559) โรคสมาธิสั้นจึงเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดของเด็กที่มีปัญหาการเรียนและพฤติกรรมในวัยเรียน เด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นนั้นจะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ หรือยับยั้งตนเองได้น้อยและระงับอารมณ์ได้น้อย ขาดความอดทนที่จะรอคอย สร้างปัญหาในห้องเรียน โดยก่อความไม่สงบในห้องเรียนทั้งชวนเพื่อนคุยไม่ทำตามคำสั่งของครู มักนำไปสู่ปัญหาพฤติกรรมรบกวนในชั้นเรียน และทำให้เด็กเรียนได้ต่ำกว่าศักยภาพที่แท้จริงของเด็ก (เบญจพร ปัญญา, 2556)

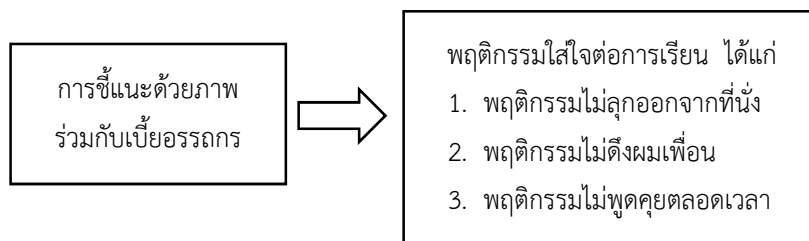
จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ ซึ่งผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้นพบว่านักเรียน จำนวน 4 คน มีพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียน ชอบลุกออกจากที่นั่งขณะครูกำลังสอน ดึงผมเพื่อนขณะเพื่อนกำลังเรียน และมีการพูดคุยตลอดเวลา ทำให้เกิดการรบกวนเพื่อนขณะเรียน เพื่อนขาดสมาธิในการเรียน และสร้างปัญหาในห้องเรียน ทำให้ประสิทธิภาพการเรียนการสอนลดลง นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนทำให้ผลการเรียนตกต่ำลง การเรียนการสอนไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิควิธีการสอนใหม่ๆ เพื่อกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนใส่ใจด้วยเทคนิควิธีการต่างๆ แต่ยังไม่เป็นผล โรงเรียนได้คัดกรองนักเรียนทั้ง 4 คน ตามแบบคัดกรอง KUS-SI ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ร่วมกับการวินิจฉัยจากแพทย์ พบว่า นักเรียนมีภาวะสมาธิสั้น จึงได้นำเอาวิธีการชี้แนะด้วยภาพร่วมกับแป้นวรรคกรเข้ามาเป็นเครื่องมือช่วยในการปรับพฤติกรรมกับนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น เพื่อจะช่วยให้เด็กมีสมาธิในการเรียนมากขึ้นและส่งผลทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้นตามลำดับ วิธีการนี้เคยมีผู้นำไปใช้ในการปรับพฤติกรรมดังกล่าวและพบว่าเกิดผลดีกับนักเรียน คือ อาจารย์สุซดา กลางสอน ได้นำมาใช้ปรับพฤติกรรมของนักเรียนจำนวน 4 คนที่ได้รับการคัดกรองว่ามีภาวะสมาธิสั้นในโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา โดยทดลองในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทย จากการทดลองพบว่า การเสริมแรงทางบวก สามารถลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายได้และจากการเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ในแต่ละระยะการทดลอง 4 ระยะ ผลการศึกษาที่ได้ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้ง 4 คนนั้นเหมือนกัน คือ ในระยะที่ 1 A(1) ระยะเส้นฐาน และระยะที่ 3 A(2) ระยะหยุดยั้ง เป็นระยะที่ไม่ได้รับการเสริมแรงทางบวก ซึ่งมีความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมสูงกว่า ระยะที่ 2 B(1) ระยะปรับพฤติกรรม และระยะที่ 4 B(2) ระยะปรับพฤติกรรมอีกครั้งที่เป็นระยะที่ได้รับ

การเสริม แรงทางบวก โดยค่าเฉลี่ยความถี่ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย สรุปได้ว่าในระยะที่นักเรียนกลุ่มเป้าหมายได้รับการเสริมแรงทางบวก พฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับระยะที่ไม่ได้รับการเสริมแรงทางบวก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ผลการชี้แนะด้วยภาพพร้อมกับเบียร์รกรที่มีต่อพฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อปรับพฤติกรรมความไม่ใส่ใจการเรียนด้วยการชี้แนะด้วยภาพพร้อมกับเบียร์รกร ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะนำมาปรับพฤติกรรมความไม่ใส่ใจการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นทั้ง 4 คนทำให้เด็กมีพฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลดีต่อตัวนักเรียนเองและต่อนักเรียนคนอื่นในชั้นเรียน ดังที่ ชาลววิทย์ พรนภดล (2554) อธิบายไว้ว่า ครูสามารถช่วยเหลือเด็กที่ไม่อยู่นิ่งขาดความสนใจเรียนได้โดยการใช้การเตือนในระดับต่างๆ เป็นการส่วนตัวกับเด็ก หรือการใช้คำสั่งชัดเจนสั้นๆไว้บนกระดานหรือใช้รางวัลเมื่อเด็กมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การชี้แนะโดยวิธีต่างๆ เช่น การเตือนด้วยภาพ การเตือนด้วยเสียงสัญญาณกระดิ่ง การพยายามสร้างบรรยากาศที่เข้าใจและเป็นกำลังใจให้เด็กพยายามปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการชี้แนะด้วยภาพพร้อมกับเบียร์รกรที่มีต่อพฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับประถมศึกษา โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. **กลุ่มเป้าหมาย** ได้แก่ นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ จำนวน 4 คน ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ และรับการคัดกรองจากโรงเรียนด้วยแบบคัดกรอง KUS-SI ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2559)

2. **แบบแผนการวิจัย** เป็นการวิจัยทดลองเพียงกลุ่มเดียว (Single-Subject Design) แบบ A-B-A Designs หรือ Withdrawal Designs (เส้นฐาน-จัดกระทำ-ถอนถอนตัวแปรจัดกระทำ) (อัญชลี สารรัตน์, 2561) เพื่อแก้ปัญหาพฤติกรรม ไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ได้แก่ การลุกออกจากที่นั่ง การดึงผมเพื่อน และการพูดคุยตลอดเวลา

3. **เครื่องมือที่ใช้ทำการวิจัย** ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้การทดลอง ได้แก่ สื่อที่ใช้ในการชี้แนะด้วยภาพ และสติ๊กเกอร์รูปดาวและเครื่องมือที่ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียน มีค่าความเที่ยงตรงของการสังเกตระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย (Interobserver Reliability / point-by-point Agreement: IOR) เท่ากับ 82.55

4. **การเก็บรวบรวมข้อมูล** ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย สังเกตขณะครูสอนในชั่วโมงการสอนปกติ โดยกำหนดเวลาในการทดลองระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 40 ครั้ง มีขั้นตอนการทดลองดังนี้

4.1 **ระยะที่ 1 (A1) ระยะเส้นฐาน** ใช้เวลา 2 สัปดาห์ๆละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 10 ครั้ง หาพฤติกรรมระยะเส้นฐานในช่วงเวลาคาบเรียนที่ทำการสอนปกติ โดยใช้นาฬิกาจับเวลา เริ่มทำการสังเกต และทำการบันทึกพฤติกรรม จนครบ 30 นาที จำนวน 10 ครั้ง และบันทึกเครื่องหมาย “+” ลงในช่องพฤติกรรมนั้นๆ เมื่อนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นแสดงพฤติกรรมลุกออกจากที่นั่ง ดึงผมเพื่อน พูดคุยตลอดเวลา และเมื่อช่วงเวลาใดที่นักเรียนไม่มีพฤติกรรมการ

ลูกออกจากที่นั่ง การดืงผมเพื่อนและการพูดคุยตลอดเวลา ในระหว่างเรียน บันทึกเครื่องหมาย “-” ลงในช่องพฤติกรรมนั้นๆ

4.2 ระยะเวลาที่ 2 (B) ระยะจัดกระทำ เป็นระยะปรับพฤติกรรมโดยใช้ตัวแปรจัดกระทำ คือ การชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบียร์รถกร ใช้ระยะเวลา 4 สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นขณะที่ครูสอน ได้แก่ การลุกออกจากที่นั่ง การดืงผมเพื่อนและการพูดคุยตลอดเวลา ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมลุกออกจากที่นั่ง ดืงผมเพื่อน และพูดคุยตลอดเวลาในขณะที่ครูสอนจะได้รับสติ๊กเกอร์รูปดาว และเมื่อสะสมสติ๊กเกอร์ รูปดาวได้มากๆ สามารถนำมาแลกรางวัลตามอัตราการใช้เบียร์รถกรแลกรางวัลตัวเสริมแรง ที่กำหนดเกณฑ์ไว้ คือ สติ๊กเกอร์รูปดาว 10-15 ดวง รับพวงกุญแจตุ๊กตาหมี สติ๊กเกอร์รูปดาว 5-9 ดวง รับชุดสมุดเขียนพร้อมดินสอสี และสติ๊กเกอร์รูปดาว 3-8 ดวง รับชุดสมุดเขียนพร้อมดินสอ เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียน คือ ลุกออกจากที่นั่ง ดืงผมเพื่อน และพูดคุยตลอดเวลาการเรียน ในขณะที่ครูสอน จะเตือนโดยการชี้แนะด้วยภาพ โดยครูจะยกภาพขึ้นบนโต๊ะทันที เพื่อเป็นการเตือนให้นักเรียนทราบว่าควรหยุดพฤติกรรมเหล่านั้น

4.3 ระยะเวลาที่ 3 (A2) ระยะถอดถอนตัวแปรจัดกระทำ โดยกลับไปใช้กระบวนการเหมือนระยะที่ 1 (A1) ระยะเส้นฐาน เป็นเวลา 2 สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที โดยมีขั้นตอนการดำเนินการเหมือนระยะที่ 1 (A1) ระยะเส้นฐาน ทุกประการ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ 5.1) วิเคราะห์ความถี่ของพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นในแต่ละระยะทั้ง 3 ระยะ โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง 5.2) วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น รวมทั้ง 3 ระยะ โดยนำเสนอในรูปแบบตารางและกราฟเส้น

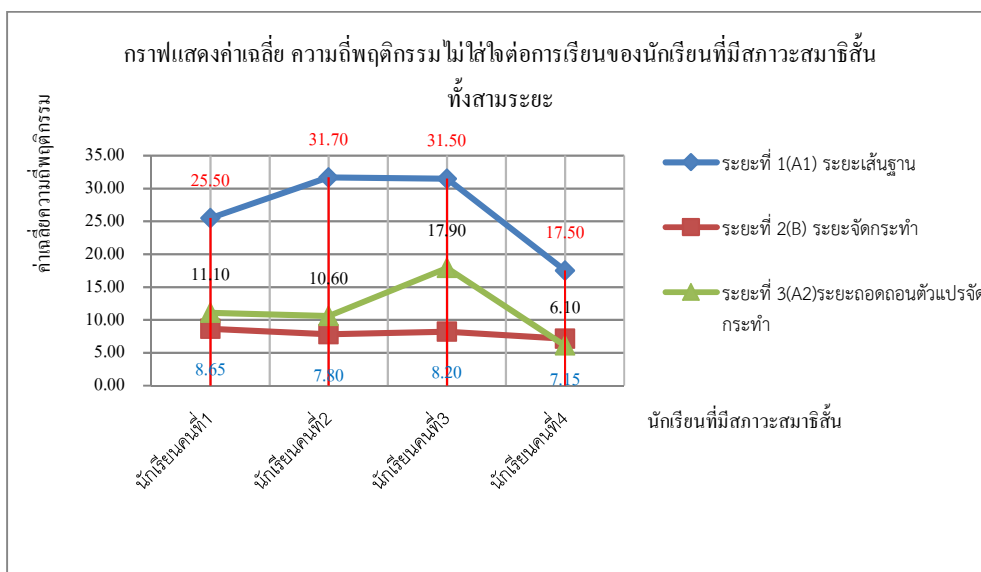
สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง ผลการชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบียร์รถกรที่มีต่อพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับประถมศึกษา โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ พบว่า การชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบียร์รถกรทำให้พฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นเพิ่มมากขึ้น พฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนคือ การลุกออกจากที่นั่ง การดืงผมเพื่อน และการพูดคุยตลอดเวลา ของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นลดลงทุกคน ดังแสดงในตาราง และกราฟดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยความถี่พฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นทุกคน รวมทั้ง 3 ระยะ

ระยะ	ค่าเฉลี่ยความถี่พฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียน ของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น รวมทั้ง 3 ระยะ				ค่าเฉลี่ย ภาพรวม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	
ระยะที่ 1(A1) ระยะเส้นฐาน	25.50	31.70	31.50	17.50	26.55
ระยะที่ 2(B) ระยะจัดกระทำ	8.65	7.80	8.20	7.15	7.95
ระยะที่ 3(A2) ระยะถอดถอนตัวแปรจัดกระทำ	11.10	10.60	17.90	6.10	11.43

ภาพที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ความถี่พฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีสภาวะสมาธิสั้น ทั้งสามระยะ

2. อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษา ผลการชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบียร์รกรที่มีต่อพฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับประถมศึกษา โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ พบว่า การชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบียร์รกรทำให้พฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นเพิ่มมากขึ้น พฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนคือ การลุกออกจากที่นั่ง การดึงผมเพื่อน และการพูดคุยตลอดเวลา ของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นลดลงทุกคน ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นได้รับการชี้แนะด้วยภาพ และการเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์รกรทำให้นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นทุกคนมีพฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียน เพิ่มขึ้น และพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนลดลง เพื่อจะได้รับสติ๊กเกอร์รูปดาว นำไปสะสมไว้แลกรับรางวัลตัวเสริมแรงตามที่ตนต้องการ สอดคล้องกับแนวคิดของ ลิซิท การญจนารักษ์ (2556) อธิบายว่า การเสริมแรงเป็นผลที่ได้รับอันจะนำไปสู่การเพิ่มพลังการตอบสนอง ซึ่งถ้าเป็นการเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) เมื่อนำมาใช้แล้วทำให้อัตราการตอบสนองเพิ่มมากขึ้น เช่น คำชมเชย รางวัล อาหาร และถ้าเป็นการเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) เมื่อนำมาใช้แล้วทำให้การตอบสนองเพิ่มขึ้น จึงทำให้พฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นลดลง พฤติกรรมใส่ใจต่อการเรียนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ เฉลิมชัย พันธุ์เลิศ (2554) อธิบายว่า การชี้แนะด้วยภาพ ว่าเป็นการใช้สื่อชี้แนะในลักษณะของสื่อภาพ เป็นภาพวาดการ์ตูนรูปคุณครูกำลังสอนนักเรียนและนักเรียนตั้งใจมองไปยังคุณครูขณะสอน ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เช่น การลุกออกจากที่นั่ง การแหย่หรือรังแกเพื่อน เป็นวิธีการในการพัฒนาสมรรถภาพการทำงานของบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุชาติ กลางสอน (2556) ที่ศึกษาค้นคว้าเรื่อง ผลของการเสริมแรงทางบวกต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของเด็กสมาธิสั้น พบว่า การเสริมแรงด้วยภาพร่วมกับเบียร์รกร โดยการให้ดาวคะแนนแล้วนำดาวคะแนนที่ได้นั้นมาแลกสิ่งของที่ตนเองต้องการ สามารถลดปัญหาพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้ง 4 คนได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ รดาธร นิลละออ (2548) ที่ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการชี้แนะด้วยภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของเด็กสมาธิสั้น พบว่า การใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการชี้แนะด้วยภาพ สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของเด็กสมาธิสั้นได้ ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในการทดลองระยะที่ 1 และระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 2 และระยะที่ 4 ซึ่งเป็นระยะที่เด็กได้รับการปรับพฤติกรรมโดยการชี้แนะด้วยภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กลินน์และโทมัส (Glynn and Thomas, 2012) ที่ได้ทำการศึกษาผลของการชี้แนะร่วมกับวิธีการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ผลการทดลองพบว่า การใช้การชี้แนะร่วมกับวิธีการควบคุมตนเองทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นในระยะทดลองและคงอยู่ในระดับสูงในระยะติดตามผล

ข้อเสนอแนะ**1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้**

1.1 ครูผู้สอนควรกำหนดความเข้าใจการชี้แนะด้วยภาพหรือการให้เบี่ยงรกรอย่างละเอียดก่อนนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น

1.2 ตัวเสริมแรงที่นำมาให้นักเรียน ควรมาจากการสำรวจความชอบหรือความต้องการของนักเรียน เพื่อที่ตัวเสริมแรงจะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลการใช้การชี้แนะด้วยภาพร่วมกับเบี่ยงรกรที่มีต่อพฤติกรรมไม่ใส่ใจต่อการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ในระดับชั้นอื่นๆ เพื่อปรับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับชั้นอื่นๆ ให้ดีขึ้น หรือมีประสิทธิภาพทางการเรียนที่ดีขึ้น

2.2 ควรศึกษาเกี่ยวกับผลของการชี้แนะในรูปแบบการใช้เทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์ เพื่อก่อให้เกิดความหลากหลายในการแก้ไขปัญหา สำหรับนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นทุกระดับชั้น

เอกสารอ้างอิง

- เฉลิมชัย พันธุ์เลิศ. (2554). การพัฒนากระบวนการเสริมสมรรถภาพการชี้แนะของนักวิชาการที่เลี้ยงโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ในการอบรมโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาลวิทย์ พรนภดล. (2554). ความบกพร่องในการเรียนรู้แอลดีปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้หน่วยจิตเวชเด็กและวัยรุ่น โรงพยาบาลศิริราช. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลภัฏ จาตุรงค์กุล. (2559). สมาธิสั้นใกล้ตัวกว่าที่คิด. กรุงเทพฯ: คลินิกพัฒนาการเด็ก ศูนย์กุมารเวช โรงพยาบาลกรุงเทพ.
- บุญศรี โพธิ์กระสังข์. (2552). การศึกษาความเอาใจใส่ต่อการเรียนและพัฒนาตามแนวอัตถ์ญตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เบญจพร ปัญญา. (2556). คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2559). คู่มือการใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้และออทิสซึม (KUS-SI Rating scale: ADHD/LD/Autism (PDDs)). พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ศูนย์ศึกษาและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษ “คุณพุ่ม” คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ราธร นิลละอ. (2548). ผลของการใช้ โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการชี้แนะ ด้วยภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของเด็กสมาธิสั้น. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ลิขิต กาญจนารณ. (2556). จิตวิทยา: พื้นฐานพฤติกรรมมนุษย์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2556). จิตวิทยาเด็กและผู้ใหญ่ที่มีลักษณะพิเศษ: ด้อยความสามารถทางการเรียน (LD) สมาธิสั้น ไฮเปอร์แอคทีฟ ปัญญาเลิศ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.
- สุชาติ กลางสอน. (2556). การศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกต่อพฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียนของเด็กสมาธิสั้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อัญชลี สารรัตน์. (2561). การวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อิชยา จินะกาญจน์. (2554). ผลของการใช้เทคนิคการเสริมแรงด้วยกิจกรรมต่อพฤติกรรมความไม่ใส่ใจการเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

Glynn, E. L. and Thomas, J. D. (2012). Effect of Cueing on Self Control of Classroom Behavior.
Journl of Applied Behavior Analysis, 2(5), 11-13.